

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου ἀριθ. 10

Δι' εὐδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μεταφράσιν Χαρ. Ἀνρίνου. — Δέοτος Δε-Τεσσό : Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ, Σκυριανὸν μυθιστόρημα κατὰ μεταφράσιν Δμλ. — Ἰωακείμ Βαλαβάνη : ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡᾷ ΑΣΙΑ. — Νικολάου Πολεβόη : ΛΙΟΥΔΑΜΙΑ, Ρωσικὸν διήγημα.

ΒΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαιρῶς, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλησομένης ἀποδείξεώς των συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὅπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν συνδρομὴν τοῦ λήξαντος Ε' ἔτους, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν γενικὸν ἡμῶν πράκτορα : «Κὼν Παναγιώτην Γριτζάνην, εἰς Ἀλεξάνδρειαν», δι' αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμων ἐνὸς γροσίου διατιμήσεως καὶ ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου δὲν θὰ χάσωσι τὴν εὐκαιρίαν νὰ συμμετάσχωσι τοῦ ΛΑΧΕΙΟΥ τῶν «Ἐκλεκτῶν», διότι ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως καὶ τοῦ Ε' ἔτους θὰ εἴναι καὶ ἀριθμὸς τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

Τὸ εὗρεν αὐτὸ ἐκτὸς τοῦ ὕδατος, εἰς τὴν δεξαμενὴν, κρεμάμενον ἀπὸ τῶν δοκῶν ἱκρίου, μὲ τὴν γαστέρα ἀνοικτὴν, μὲ τὴν καπνοδόχην ἀφηρεμένην. Ὁ σιδηροῦς

σκελετὸς εἶχεν ὑποστῇ τοὺς ἀναγκάιους ἀκρωτηριασμούς. Ὅπισθεν, εἰς τὸ μέρος ὅπου αἱ πτέρυγες τῆς ἑλικος ἔλειπον, ἔχαινε ἡ στρογγύλη ὀπή, στόμιον τοῦ ἀξονος. Ὁ κρότος τῶν ἐπὶ τοῦ μετάλλου κρουόμενων στροφῶν ἀντήχει ἐναλλάξ μετὰ τῆς χονδρῆς φωνῆς καὶ τῶν μονοτόνων ἁσμάτων τῶν ἐργατῶν. Ὁ Πλεμὼν ἐπλησίασε καὶ ἀπετάθη πρὸς τὸν ἀρχιεργάτην ὅστις τὸν ἐχαιρέτισε :

— Λοιπόν, ἠρώτησε, θὰ μοῦ τὸ διορθώσετε γρήγορα ;

— Τί νὰ σὰς εἰπῶ, πλοίαρχε, ἀπήντησεν ὁ ἀρχιεργάτης, χρειάζονται τοῦλάχιστον δέκα πέντε ἡμέραι.

— Πῶς ! δεκαπέντε ἡμέραι !

— Αἶ, βέβαια ! ἦτο βλαμμένον περισσότερο ἀφ' ὅσον ἐφαίνετο. Ἐν πρώτοις ὁ ἄξων τῆς μηχανῆς...

— Αὐτὸ τὸ εἰξεύρω.

— Καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ σοβαρώτερον. Καὶ ὁ ἀρχιεργάτης ἐξηκολούθησεν ἔπειθ' ὁ Φριδερίκος εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ τορπιλλοβόλου, ἔδειξεν αὐτῷ λεπτομερῶς τὰς ἀπολύτως ἀναγκαίας καὶ κατεπειγούσας ἐπισκευάς, αἵτινες ἔδει νὰ γίνωσι κατὰ τὰς διαταγὰς τῶν μηχανικῶν τοῦ ναυπηγείου.

Ὁ Πλεμὼν ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν κατοικίαν του μὲ τὸ μέτωπον ταπεινῶς κύπτον, μὲ τὴν κεφαλὴν πλήρη θλιβερῶν διαλογισμῶν. Ἦτο ἠναγκασμένος νὰ μείνῃ ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας εἰς τὴν ξηρὰν ἄνευ ἄλλης τινὸς διασκεδάσεως εἰμὴ τοὺς ἐρημικοὺς εἰς τὰ περίξ περιπάτους του, τὰς συνδιαλέξεις ἢ τὰ παιγνίδια τοῦ σφαιριστηρίου εἰς τὴν Λέσχην, ἐνῶ προσεφέρετο αὐτῷ τόσο ἀβρῶς, τόσο φιλοφρόνως νὰ μετάρχη εἰς παιδρὰν ἑορτὴν τῆς ἐκλεκτῆς κοινωνίας. Ἠρνήθη ἐξ ὑπερηφανίας, ἐκ μισανθρωπίας τινὸς ἀνεξηγήτου, ἐκείνην δὲ ἦν ἐπὶ ἐνδομύχως νὰ ἐπανίδῃ κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰ δυνατόν χάρις εἰς θαυμά τι ἀδύνατον ἐξεδικεῖτο καταδιώκουσα αὐτὸν διὰ τῆς ἀναμνήσεώς της.

Ἐνῶ εἰσῆρχετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὁ

ὕπνους ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν περιχαρὴς μὲ τὸ ἦθος ἐπίσημον, ὡς νὰ ἤθελε ν' ἀμειφθῇ διὰ τὴν καλὴν εἰδήσιν, ἣν ἐκομίζεν. Μυστηριωδῶς μειδιῶν ἔτεινεν αὐτῷ ἐν ἐπισκεπτῆριον πρὸς τὸν νέον, εἰς ὃν ἐφάνη ὅτι ἡ κεφαλὴ του δεινὴν ὑφίστατο σύγκρουσιν, τόσο ἐταράχθη ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

Ἦτο τὸ ἐπισκεπτῆριον τῆς κυρίας Διλλιέρ.

— Μία κυρία τὸ ἄφησεν, εἶπεν ὁ ὑπνέρτης, ἥτις ἤλθε πρὸ ὀλίγου μαζὶ μὲ μίαν ὠραίαν δεσποινίδα καὶ ἕνα κύριον ἡλικιωμένον. Μοῦ παρήγγειλε μάλιστα νὰ σὰς εἰπῶ νὰ μὴ ἐξέλθετε, διότι θὰ ἐπιστρέψῃ μετ' ὀλίγον νὰ σὰς πάρῃ.

Ὁ Φριδερίκος Πλεμὼν οὐδὲν ἐννόει.

Ἡ κυρία Διλλιέρ συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Λευκῆς εὐρίσκετο εἰς Τουλόν ! Καὶ εἶχεν ἔλθει πρὸς ἀναζήτησιν αὐτοῦ καὶ παρήγγειλε νὰ μὴ ἀναμείνῃ, διότι ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ «νὰ τὸν πάρῃ», κατὰ τὴν ἐκφράσιν τοῦ ὑπνέρτου. Τί ἐσήμαινε τοῦτο ;

Ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ἐκαλλωπίσθη ὅσον τὸ δυνατόν ἐντελέστερον, ὥσπερ δὲ παρακινούμενος ὑπὸ προκισθήματος ἔθεσε μερικὰ ἐνδύματά του ἐντὸς ὁδοιπορικῆς σάκκου.

Δὲν ἠπατήθη.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ὁ αὐτὸς ὑπνέρτης ἔκρουσε τὴν θύραν του καὶ ἀνήγγειλεν αὐτῷ ὅτι αἱ κυρίαί, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἔλθει προηγουμένως, ἦσαν κάτω.

Ἡ ἀπορία ταχέως ἐλύθη.

Ἡ κυρία Διλλιέρ προέβη πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν ἐντὸς κομποῦ χειροκτίου χεῖρά της :

— Εἴμεθα ἴσως ἀδιάκριτοι, κύριε Πλεμὼν ; ἤρξατο λέγουσα.

— Ἀδιάκριτοι ! ... ὦ, τί λέγετε, κυρία ! ... Σὰς ὁμολογῶ μόνον ὅτι δὲν ἀνέμενα...

— Τώρα θὰ ἐννοήσετε. Σήμερον τὴν πρωτὴν ἐλάβομεν τὴν ὀλιγοστίχον ἐπιστολὴν σας, διὰ τῆς ὁποίας μὰς ἀνηγγέλλετε ὅτι δὲν δύνασθε νὰ ἔλθητε. Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσον ἐλυπήθημεν, διότι